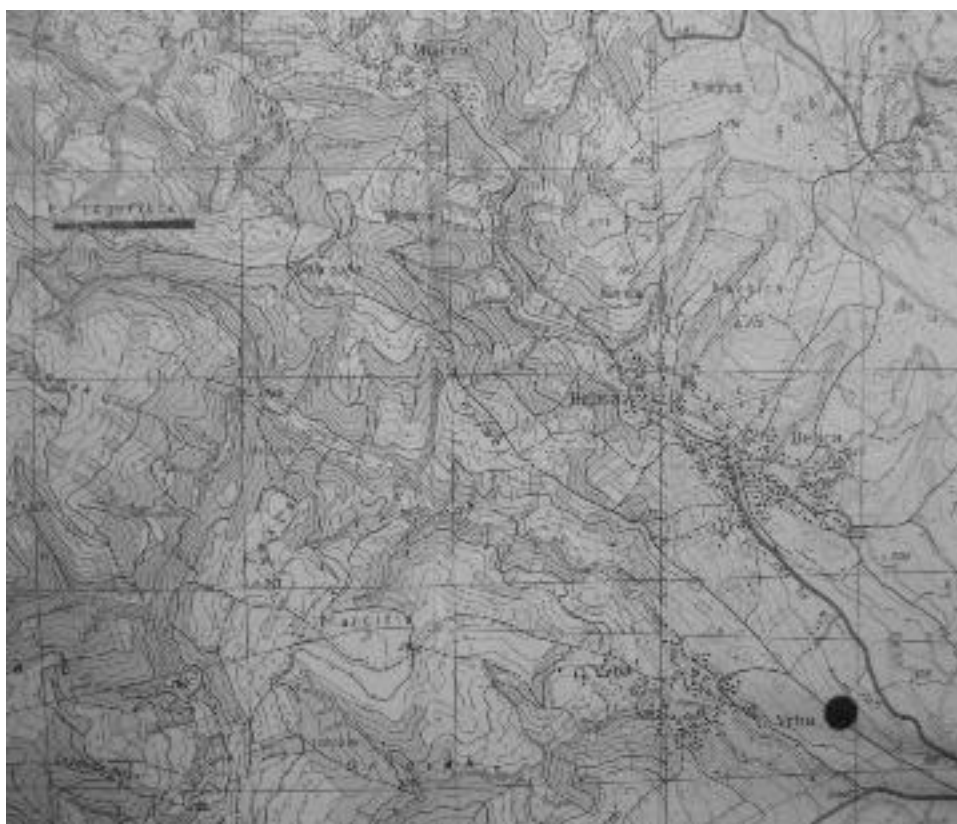

Мр Добривоје Јовановић
Историјски архив Јагодина

ТАБОРИШТЕ

На самом почетку устанка, још пре ослобађања Јагодине, бројне устаничке чете налазиле су се дуж Мораве и у околини Јагодине. Вероватно тада и почиње изградња Таборишта као део одбрамбених положаја, које је штитило центар устанка од могућих турских продора.

Пред напад Хафиз-паше 1805. године, устаници су организовали јаку одбрану леве и десне обале Мораве. На јагодинској страни нарочито су били ојачани положаји на Гиљу, код Кавадара и на Црном врху.

Логориште (Табориште) и почетак положаја на Падалишту

После пораза на Чегру и продора Турака 1809. године, устаници су главну одбрану организовали на територији Јагодинске нахије. Јаке снаге под командом Младена Миловановића постављене су на Липару на путу према Београду и на Црном врху. Од Црног врха и Липара до Мораве сви путеви били су закрчени обореним стаблима.

У оквиру одбране Србије 1813. године, Јагодинска нахија је добила поново важну улогу, као и неколико пута током устанка. Поред утврђивања саме Јагодине, утврђивани су и положаји код села Белице: Падалиште и Табориште. По ратном плану јаке пешадијске снаге требало је Младен Миловановић да остави у Јагодини и на Таборишту.

*Бунар на Таборишту (Логоришту) налази се на западној страни
Постојао је и у време устанака, а уредили су га Аустријанци током окупације
у Првом светском рату*

У Другом српском устанку Табориште је имало веома велики значај. Одмах на почетку устанка положаји код села Белице били су место концентрације значајних устаничких чета. Устаничку војску, коју су у почетку чинили војници из Јагодинске нахије, водили су Илија Вукомановић из Сабанте и Панта Теодоровић из Црнча. Први сукоб на територији Јагодинске

нахије одиграо се маја 1815. године код села Белице, после устаничке победе на Љубићу. Тада су устаници потукли око 1000 турских војника, који су из Јагодине кренули у помоћ опседнутим Турцима у Крагујевцу. После жестоке борбе, само око 300 турских војника је успело да се врати у Јагодину. Након ове победе главнина устаничке војске са Таборишта упутила се према Крагујевцу, да би помогла у опсади. Када су сазнали за долазак већег броја устаника са Таборишта, Турци су успели тајно да напусте Крагујевац и кренули према Јагодини. Поново је код села Белице дошло до великог сукоба. Нападнути од посаде шанчева на Падалишту и Таборишту и устаничке војске која их је прогонила из Крагујевца, Турци су претрпели велике губитке. Само око 50-так војника успело је да се пробије до Јагодине. Срби су у овом боју заробили око 70 турских војника, које су код Јагодине разменили са заробљеним Србима.

Табориште (Логориште)

Устанички положаји код села Белице, односно на Таборишту и Падалишту били су нарочито ојачани у другој половини јула, у време концентрације јаке турске војске у Ћуприји под командом Марашли Алипаше. После победе на Дубљу, Јован Обреновић је послат са рудничком

војском на положаје код села Белице. До доласка Јована Обреновић крајем јула, устаници су били под командом Вујице Вулићевића и Аксентија Миладиновића, са војскама из својих нахија. Кнез Милош је, припремајући се на преговоре са Марашлијом, први пут дошао код села Белице 30. јула. Пошто је морао да се врати на преговоре са Хуршид-пашом на Дрини, преговоре су започели Јован Обреновић, Вујица Вулићевић, Милоје Тодоровић из Црнча и калуђер Неофит из манастира Никоље. Преговори су одржавани и на устаничким положајима код села Белице и у манастиру Јошаници. Кнез Милош поново је дошао код села Белице 27. августа. После неколико дана, у Ћуприји су започети преговори између њега и Марашлије. Три дана касније о преговорима кнез Милош је обавестио народ код села Белице, и позвао га да мирно обавља своје послове, јер ће он наћи начина да од Турака добије најбоље услове за мир.

Јаке устаничке снаге остале су на Таборишту све до постављања Марашли Али-паше за Београдског везира и одласка дотадашњег везира Сулејман паше.